

ložil tudi podlago k svoji slavi; l. 1865. je v Lipskem izšlo delo „O lastnini po avstrijskem pravu z ozirom na pruski, francoski in saksonski zakonik“. Ta spis je bil vir mnogim drugim znanstvenim razpravam iz te stroke, ki so izšle v raznih svetovnih jezikih. Prvo večje delo Randa, spisano v češkem jeziku je „Právo vlastnické“ (1871). Drugi češki in nemški spisi so izpopolnili samo slavo češkega učenjaka, ki je za svoja dela dobil imenitna odlikovanja domače in tujih vlad, učenih društev in zavodov. Bil je imenovan članom državnega sodišča, članom gosposke zbornice, bilo mu je podeljeno avstrijsko častno odlikovanje za znanstvo in umetnost in končno je bil povišan v plemenitaški stan. Znanstvena delavnost Randa se je ocenila tudi s tem, da je bil poklican v ministrski svet, kjer je kot češki minister-rojak bil zanesljiv in vesten svetovalec vladarja in branitelj pravic češkega naroda.

Petdesetletnica Aloisa Dostála. Češki katoliški pisatelj, ki se najbolj čita, župnik Alois Dostál, je obhajal svojo petdesetletnico. A. Dostál je eden izmed najbolj marljivih čeških pisateljev. Ni skoraj češkega leposlovnega lista, v katerem bi ne bila kakšna povest izpod peresa A. Dostála. Porodil se je l. 1858. v Kvasinah pri Rihnovu na Češkem, njegov oče je bil kmet. L. 1883. je bil v Pragi posvečen za duhovnika in je služboval na raznih mestih, dokler ni postal župnik v Ouvalih pri Pragi, kjer je še sedaj. Književno delovati je začel po nasvetu pisatelja-kanonika Jos. Ehrenbergerja. Pisal je najprej pesmi in potem povesti. Gradivo za svoje povesti črpa iz preteklosti češkega naroda ali pa iz sedanjega življenja češkega kmeta, delavca, meščana, duhovnika i. dr. Kako so njegove dobre povesti priljubljene, priča okolnost, da so nekatere prevedene v tuje jezike. Navesti vse, kar je Dostál napisal, je skoraj nemogoče, saj vsako leto izide izpod njegovega peresa nekoliko daljših povesti, poleg tega veliko člankov, drobnih stvari v vseh čeških listih. Vsi Dostálovi članki in spisi se lahko čitajo in v vsakem spisu se spozna njegovo mojstrsko pero in pa idealni namen, češko ljudstvo izobraziti in prijetno kratkočasiti. Zalagateljska tvrdka v Pragi V. Kotrba, ki je že izdala zbrane spise več čeških katoliških pisateljev (n. pr. Ehrenbergerja, Kopala, Špačka, Brodskega) bode v kratkem začela izdajati tudi zbrane spise Al. Dostála, ki bodo tako urejeni, da bodo za omikance in preprosto ljudstvo.

Fr. Št.

Prof. dr. Bohumil Jan Eiselt. Pred nedavnim je na Smihovu v Pragi umrl odlični češki učenjak in zdravnik, profesor češke univerze, autor mnogih strokovnih spisov, dvorni svetovavec dr. Bohumil Jan Eiselt. Pokojnik se je porodil 22. avgusta l. 1831. v Polički na Češkem, gimnazijo je dovršil v Jičínu, zdravniški vseučiliški oddelek v Pragi. L. 1860. se je habilitiral za docenta specialne patologije in terapije notranjih bolezni na praški takrat še nemški univerzi, l. 1866. pa je bil imenovan za izrednega profesorja notranjega zdravilstva in leta 1881. šele za rednega profesorja. Eiselt je prvi češki učitelj na zdravniškem oddelku praške univerze, ki je začel od svoje habilitacije predaval izključno v češkem jeziku, in so torej vsi češki zdravniki zadnjih 34 let njegovi učenci. V češkem jeziku je Eiselt začel predavati v dobi, ko še ni bilo nobenih čeških strokovnih publikacij in ko ni mogel pričakovati nobenega priznanja za svoj trud. Ko je l. 1866. kot izredni profesor naznanil svoja redna češka predavanja, je zbral okoli sebe toliko poslušavcev, da sta se obe nemški kliniki izpraznila. Proforski kolegij pa je iz zavisti dosegel pri ministrstvu, da se je takoj po prvih tednih Eiseltova klinika razglasila za neobligatno. Navzlic temu se število Eiseltovih poslušalcev ni zmanjšalo, ker so se odli-

kovala Eiseltova predavanja po globoki vsebini in lepi obliki in je že takrat Eiselt slovel kot izvrsten diagnostik. Istega leta je odklonil častno vabilo na rusko univerzo v Harkov samo raditega, da ne bi osirotela edina češka stolica na praški univerzi. Eiselt je bil energičen organizator češkega zdravniškega gibanja in znanstvenega dela, od njega je izhajala iniciativa za vsa važnejša podjetja. L. 1881. je ustanovil prvi češki znanstveni list „Časopis českých lékařů“ in ga je sam urejeval. Po 15letnih pripravah je izdal šest velikih zvezkov pod naslovom „Odborná pathologie a the-raphie“. Kot znanstveni preiskovavec je Eiselt zaslovel zlasti po svojih spisih o legarju, koleri, o srčnih in pljučnih boleznih. Eiseltovo delovanje so priznali ne le v slovanskem svetu, ampak tudi na Francoskem in Nemškem. Učenjak Eiselt je bil vesten katoličan. Hodil je s soprogo v emauško cerkev izpolnjevati svoje verske dolžnosti. Ko je bil na bolniški postelji, se je dal prevideti s sv. zakramenti in ko se je bližala njegova zadnja ura, je rekel soprogi in otrokom, stoječim zraven njegove postelje: „Pustite že to zdravljenje in prižgite svečo! Je že vse zastoj!“ In ko so prižgali mrtvaško svečo kot simbol večne svetlobe, je mirno umrl sloveči zdravnik.

Josef Lacina (Kolda Malinsky). V Raždalovicah pri Jičínu je umrl po dolgi bolezni Josef Lacina, ki je bolj znan pod psevdonomimom Kolda Malinský. Bil je profesor v Pragi (roj. 2. avgusta l. 1850. v Malinu) in se je v prostih urah pečal s preiskovanjem češke zgodovine in s pisateljevanjem. Lacina je izdal celo vrsto poljudno-znanstvenih in leposlovnih knjig. Najbolj znani njegovi spisi so „Kronika I. in II.“ — „Starý dluh“ — „Světlo a stín“ — „Před pádem“ — „Na vsi“. Lacina je začel književno delovati l. 1872. Fr. Š.

1886

Ludvik Gášpár, slovaški župnik v Dehampoli (turčanskega okraja) in pisatelj, je umrl po dolgi, težki bolezni. Kot pravičen mož je kmalu izpregledal spletke mažarskih »kazafikov« in surovo, nepravično preganjanje »panslavov« in zato je sovražil politiko iz vse duše ter marljivo pisal satirične in humoristične članke pod psevdonomimom Zaosek. Več njegovih člankov je objavil „Černokňazník“. V Budimpešti je izšla zbirka njegovih spisov pod naslovom „Vybrané spisy humoristické Zaoska“ s podobo in življenjepisom pisateljevim. Zaosek je bil izviren slovaški humorist, ki je opisoval zlasti vaško in malomestno življenje z ironijo in ostro satiro. Izvrstno je znal osmešiti mažarske »kazafike« (rodoljube) in druge izrastke sedanje evinistične dobe iz sedanjega življenja na Mažarskem.

Pavel Prihoda. Pred nedavnim je na Slovaškem umrl Pavel Prihoda, buranski župnik, vzoren duhovnik in pisatelj, ki je vse svoje življenje posvetil Bogu, Cerkvi in svoji zatirani slovaški domovini. Porodil se je v Skalici l. 1840. in je študiral izpočetka v Uherském Hradišti na Moravskem, potem v Trnavi na Ogrskem. Bogoslovje je dovršil v nadškofjskem semenišču v Ostrogonu. V bogoslovju je l. 1862. s svojimi 16 tovariši ustanovil „Slovenský oddiel cirkevno-literarnejši školý“. V tem literarnem društvu so se slovaški bogoslovci vadili v govorništvu in slovaškem pismenem jeziku. Društvo je vzgojilo vse slovaške duhovnike v ostrogonski nadškofiji, ki so v zadnjih 40 letih pisali in nekateri izmed njih še pišejo v nravni in gmotni prospah slovaškega ljudstva. Že v ostrogonskem semenišču je Prihoda začel svoje literarno delovanje; izpočetka je prevajal iz nemških rokopisov Palšovičeve propovedi za slovaški list „Všenanka“ in iz francoskega „Messenger du Semaine“ članke za list „Cyrill